

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

75 פרשת בחוקותי ■ י"ז אייר תשע"ד

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שנלמדו השבוע: קני"ט-קפ"ה

יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ חז"ל
שבת	י"ז	ק:	קכ"א
ראשון	י"ח	קיא:	קכ"ב
שני	י"ט	קיא:	קכ"ג
שלישי	כ'	קיב:	קכ"ד
רביעי	כ"א	קיב:	קכ"ה
חמישי	כ"ב	קיג:	קכ"ו
שישי	כ"ג	קיג:	קכ"ז

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

העושה שליו לגבות חובו ג' - נח והרשאה ג'

א. עקר התקשרות להצדיק הוא על ידי צדקה שבזוה אוחו במדתו של צדיק שהוא נקרא צדיק על שם הצדקה שמשפיע לכל, וכל אחד כפי מה שמרבה בצדקה כן הוא מתקשר בבחינת צדיק שממנו הרוח חיים. (ג - יז)

ב. כל עבודת האדם שצריך לברך הטוב מהרע על ידי שמתנגע בתורה עד שמברך הפסק הלכה שמברך האסור מהמתר, הטהור מהטמא, הכשר מהפסול. ואז נעשין מזה לבושין קדושים לנשמתו בחינת חלוקת דרכנו בפדוע. (ג - כג)

ג. ארץ ישראל שם הרוח חיים, ועל כן נקראת ארץ החיים, כי שם אור הקדוש שמחכים. (ג - כד)

ד. עקר המשכת הרוח חיים הוא על ידי בחינת נגון ושייר לה' יתברך. (ג - כד)

ה. אנו צריכין להשתדל בכל מעשינו רק לעורר בחינת ההנהגה על ידו יתברך בעצמו, כפי יכולתו (כח והרשאה ב - ד)

ו. מי ששופט את עצמו תמיד על כל דבר בנדאי לא יצטרך לבוא לדיון לפני בית דין להוציא ממנו ממון בדין, כי בנדאי נקדים לסלק לחברו מה שמגיע לו על פי האמת, כי בנדאי כן ראוי לכל אדם שישפוט את עצמו על כל דבר, ובפרט בדיני ממונות כשידע שיש בידו איזה ממון של חברו שישפוט את עצמו בעצמו ויסלק לחברו קדם שיתבענו לדיון. (ג - ב)

ז. כל אלו שנמסר ונתלבש בהם המשפט לעשות דין באדם <<<<

מעלת הלימוד

צדיק ה' יתברך עמנו גם בזרות האלה שראינו עין בעין התגלות חדושים נפלאים ונוקאים שאי אפשר לגלותם בשכל אנושי בשום אופן אם לא בשפע אלקי הנמשך מהיחיד הנעלם יתברך שמו לעד. על כן כל דברי התורה הקדושה יעידו ויגידו כי ה' אחד ושמו אחד, על כן נקראת התורה עדות בכל מקום ועוד יש בלבי הרבה בזה להרחיב הדבור, אך אין כאן מקומו להאריך בזה והמשפילים יבינו מאליהם.

(לקוטי הלכות חו"מ - עדות ד)

תורה קע"ו - לגרש הרוח שטות

אהבת נפש

קטורה בנפשו', ותרגומו: 'חביבא לה כנפשה', וכמו שכתוב: 'ונפש יהונתן נקשרה בנפש דוד'. ואהבתו את הצדיק יהיה יותר מאהבת נשים, כמו שכתוב: 'נפלאה אהבתך לי מאהבת נשים'.

התקשרות פירושו אהבה אין סופית - שמעוצם האהבה הוא כל-כך מקושר בצדיק עד שהוא אחד עם הצדיק.

'ונעשין אחד שהוא מספר (גימטריה) אהבה כנודע. כי כל בחינת אהבה רומז על התקשרות שני דברים בדיבוק אמיתי לאחד חושבן אהבה'.

'ידוע מתלמידי הרה"ק בעש"ט שכל בחינת אהבת העולם הוא כדי להוציא ממנו קל וחומר לעבודת השם. ובזה פרשתי הפסוק: 'ולא תתורו אחרי לבבכם' היינו למה נברא היצר הרע? לזה אמר: 'למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי וגו'!

ולזה אמר שהיה אהבת דוד ליהונתן היינו אהבת הצדיק, מאהבת נשים. דאם יש אהבה שפלה לנשים מכל שכן אהבת הצדיק, לקיים 'ולדבקה בו', היינו אהבת ודיבוק לתלמידי חכמים שבזה נעשה יחוד בעולמות העליונים. וכמ"ש 'נאה להם ונאה לעולם' היינו לכל העולמות כידוע וק"ל.

שיאנה תלויה

'העקר והיסוד שהפל תלוי בו, לקשר עצמו להצדיק שבדור, ולקבל דבריו על כל אשר יאמר פי הוא זה, דבר קטן ודבר גדול. ולבלי לנטות, חס ושלום, מדבריו ימין ושמאל, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה: 'אפלו אומר לך על ימין שמאל' וכו'. ולהשליך מאתו כל החכמות, ולסלק דעתו פאלו אין לו שום שכל, בלעדי אשר יקבל מהצדיק והרב שבדור.

'צריך האדם למהר מאד לגרש מקרבו הרוח שטות, מה שלבו מלא מרוח שטות הדבוק בו, וזה על ידי שנתקשר להצדיק האמת. והתקשרות הינו אהבת נפש מה שאוהב להצדיק מאד, ועל ידי זה נכלל לבו בלב הצדיק'.

ולדבקה בו

יסוד היסודות ושורש השורשים הוא לזכות להתקשר ולהדבק בצדיק האמת, כמבואר בחז"ל שעיקר הדבקות בהשם יתברך הוא על-ידי הדבקות בצדיקים.

'ולדבקה בו' וכי אפשר לו לאדם לעלות במרום ולידבק באש, והלא כבר נאמר: 'כי ה' אלהיך אש אכלה הוא', ואומר: 'כורסיה שביבין די נור'? אלא הדבק בחכמים ובתלמידיהם ומעלה אני עליך כאילו עלית למרום ונטלתה (בשלום), ולא שעלית ונטלתה בשלום אלא כאילו עשית מלחמה ונטלתה. וכן הוא אומר: 'עלית למרום שבית שבי'.

'ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כולכם היום' וכי אפשר לדבוקי בשכינה והכתיב: 'כי ה' אלהיך אש אוכלה'? אלא כל המשיא בתו לתלמיד חכם והעושה פרקמטיא לתלמידי חכמים והמהנה תלמידי חכמים מנכסיו מעלה עליו הכתוב כאילו מדבק בשכינה.

כיוצא בדבר אתה אומר 'לאהבה את ה' אלהיך ולדבקה בו' וכי אפשר לאדם לידבק בשכינה? אלא כל המשיא בתו לתלמיד חכם והעושה פרקמטיא לתלמידי חכמים והמהנה תלמידי חכמים מנכסיו מעלה עליו הכתוב כאילו מדבק בשכינה.

אהבה

'עקר ההתקשרות הוא אהבה, שאהב את הצדיק אהבה שלמה, כמו שכתוב: 'ונפש'

וְכַל זְמַן שֶׁנִּשְׁאַר אֲצִלו שׁוֹם שְׂכָל
עֲצוּמוֹ, אֵינוֹ בְּשִׁלְמוֹת, וְאֵינוֹ
מְקַשֵּׁר לְהַצְדִּיק. 6

מהי 'אהבה אמיתית'?

אהבה שאינה תלויה בדבר! אהבה שמתוך
אותה אהבה האדם מתבטל לצדיק בביטול
גמור ומוחלט!!!

"אמרו חז"ל: 'כל אהבה שתלויה בדבר, בטל
דבר בטלה אהבה כו', פירוש זה, כי פירוש
אהבה הוא מה שנמשך האדם כולו אחר דבר
ההוא בתשוקה עצומה עד שעושה מה שאין
דרכו, כמו שאמרו: 'אהבה מקלקלת השורה'
פירוש: כי אהבה ענינה שאין האדם בסדר כלל
כיון שאוהב דבר ההוא אם כן כל מה שיצטרך
לעשות על ידי אהבתו בו יעשה, אם כן איננו
איש מסודר לדבר זה, זה היא אהבה גמורה
כיון שאין דבר בעולם שיבטל אהבה זו וזה רק
באינה תלוי בדבר ובאה רק על ידי הפנימיות
שבו שבטבעו אוהב לדבר ההוא, אבל אם בא
על ידי איזה דבר אף שלדבר זה אוהב אהבה
גמורה עם כל זה כיון שבא רק על ידי דבר זה
אם כן כשיבטל הדבר יתבטל גם כן, ממילא
אף קודם ביטול הדבר איננו אהבה,

שענין אהבה הוא שלא יתבטל הדבר לעולם
וכיון שיוכל לבוא לידי ביטול ממילא זה בירור
ומופת שאהבה זו דבר שטות הוא ואין צריך
לאהוב דבר זה כי אם היה לו שייכות בנפשו
לאהוב הדבר ההוא הי' אהבה שאינה בטילה
עולמית, ולכך אהבה בגימטריא 'אחד' שענין
אהבה התקשרות הנפש בדבר ההוא להיות
כאחד ממש שלא יתפרד לעולם. 7

להרגיש בעצמו

"האמונה לבדה שפאמין בהצדיק, מועיל
לעבודת השם יתברך. כי טבע האכילה שהמזון
נתהפך לזון, כגון פשהחי אוכלת צומח כגון
עשבים, נתהפכין העשבים לחי, כשנכנסין
בתוך מעיה. וכן מחי למדבר, כשהמדבר אוכל
החי, נתהפך החי למדבר. ולכל מקום שנכנס
לשם המזון שנתחלק להאיברים, נתהפך
למהות האיבר ממש שנכנס לשם. כגון החלק
מהמזון הנכנס להמח נתהפך למח, והנכנס
ללב נתהפך ללב, וכן לשאר האיברים... הינו
כשדבוק להצדיק ומאמין בו, שהוא בחינת
אריך, נאכל להצדיק ונתהפך למהות הצדיק
ממש. 8

על ידי האמונה והדבקות בצדיק הוא זוכה
להפוך להיות אחד עם הצדיק, עד שיכול לזכות
להרגיש את כל העליות והירידות של הצדיק.

"ומי שמקשר מאד בהצדיק כמו ענפים באילן
ממש, דהיינו שהוא מרגיש בעצמו כל עליות
וירידות שיש להצדיק, אף על פי שאינו אצל
הצדיק. כי ראוי לו להתלמיד להרגיש בעצמו
כל עליות וירידות של הצדיק, אם הוא מקשר
באמת כראוי, כמו ענפים באילן. כי הענפים
מרגישים כל העליות וירידות שיש להאילן,
ועל כן בקיץ הם גדלים, ויש להם חיות. כי
האילן יונק חיותו משרשו, על ידי הגידין שיש
בו, שיונק דרך שם חיותו משרשו, דהיינו שיש
בו חללים שיונק דרך שם חיותו. ועל ידי כן
בחרף שנתבש הלחלוחית ונתפוצ החללים,

>>> הם נקראין חיצונים ומזיקי
עלמא, ומחמת זה צריך האדם
לרחם על עצמו ולשמר את עצמו
מאד מאד לשפט את עצמו בעצמו
כדי שלא יצטרך הדין, חס ושלום,
להתלבש במה שיתלבש חס ושלום,
כי אז יתגברו הם, חס ושלום וחס
ושלום. יהיה דין אכזרי, חלילה, כי
אכזרים המה ולא ירחמו. (ג - א)

"עקר תקון המשפט הוא כשאדם
שופט את עצמו בינו לבין קונו
ומבקש מה' יתברך רחמים
ותחנונים שקל מעליו משפטיו
ודיניו ומצדיק עליו את הדין ואומר,
ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי
אמת עשית וכו' לך ה' הצדיקה
ולנו בשת הפנים וכו' וכיוצא בזה
ומשתטח ומבקש מלפניו יתברך
שיעשה עמו לפני משורת הדין.
ואז כששופט את עצמו ואין הדין
שלמעלה צריך להתלבש את עצמו
בשאר דברים אזי אין להם שום
יניקה כלל ואז ה' יתברך שופט
אותו ברחמים בחמלה וחנינה או
מוחל לו לגמרי."

ח. על ידי שאדם מתבודד בינו לבין
קונו ושופט את עצמו על כל מעשיו
שעשה ומעורר עצמו לעבודת ה'
יתברך בכל פעם, ובפרט אם זוכה
להתעורר עד שעושה משפט בעצמו
ממש, דהיינו שמתענה ומסגף
עצמו אף על פי שאינו עולה לכלום
נגד מעשיו, אף על פי כן מאחר
שהוא בעצמו עושה הדין בעצמו
על ידי זה מבטל ממנו כל הדינים
שלמעלה, אף על פי שעשה אלפים
ורבבות יותר בלי שעור וערך, אף
על פי כן מבטל כלם על ידי המשפט
שלו ששופט את עצמו, כי כשיש דין
למטה אין דין למעלה. (ג - א)

"כי לפעמים האדם רואה שאין די
לו בדבורים מה שהוא שופט את
עצמו ואזי הוא בעצמו נותן משפט
על עצמו שיתענה ויסגף עצמו כך
וכך על מעשיו שעשה ואף על פי
שבאמת בודאי אין זה מספיק אפלו
חלק מאלף כנגד מה שפגם, כי כל
זמינו לא יספיקו להתענות ולסגף
עצמנו על פגם הרהור ומחשבה זרה
אחת למי שפאמין בעצם הפגם
הנוגע במקום שנוגע כנ"ל, מפל שכן
וכל שכן מי שעשה איזה עברה, חס
ושלום, אך אף על פי כן יכול לזכות
לכפרת עוונותיו על ידם."

ט. כל החסרונות והעניות
והתקנות שיש לאדם הוא רק
מחמת חסרון הבטחון כי אם היה
לו בטחון שלם בה' יתברך לא היה
דואג כלל ולא היה חסר לו דבר.
(ג - ב)

על ידי זה נתפוצים גם כל הענפים, ומחמת זה
נופלים העלים אז, וכן להפך בקיץ. 9

'מאד'

הסיבה שצריכים אהבה על כל כך לצדיק
היא, כי עיקר ההתקרבות לצדיק הוא כדי
לזכות לעלות אל למעלה מן הטבע, לכן, בכח
ביטול לצדיק ואהבה איתנה ועצומה עד למעלה
מהטבע, אנו זוכים שהצדיק מעלה אותנו מעלה
מעלה - למעלה מן הזמן, למעלה מן הטבע.

"בתיבת 'מאד' שכתב כאן רבינו ז"ל, מרומז
בזה מה שכתב לעיל בסימן קל"ה "שאהבתו
את הצדיק יהיה יותר מאהבת נשים", רוצה
לומר: כי אהבתו את הצדיק צריך שתהיה
אהבה גדולה בבחינת 'מאד' - שהוא בחינת
אהבה שלמעלה מהטבע ולמעלה מהזמן.

והענין, כי כל עיקר התקרבותינו להצדיקים
הוא בכדי שנלמוד ממעשיהם, וזה על-ידי
שנהיה כמוהם לבוא לבחינת זיכרון שהוא
למעלה מהטבע למעלה מהזמן ולא ניפול
לשכחה, היינו שנזכור תמיד בעלמא דאתי,
שלא יהיה בדעתנו חס ושלום שאין עולם
אלא אחד.

ולזה צריך שתהיה התקרבותינו להצדיקים
בבחינת למעלה מהטבע והזמן, בכדי שנהיה
כלים מוכנים ללמוד ולקבל ממנו אור הזיכרון
שהוא למעלה מהטבע והזמן. 10

הסימן

"הסימן על זה אם הוא מקשר להצדיק, הוא
אם יש לו שפלות, כי טבע הקטנות שיתבטל
לפני גדלות. 11

כשהאדם מתקשר באמת לצדיק, מיד נופל
עליו שפלות וענווה.

"וזה סימן שהיה אצל צדיק אמת, כשנמשך
עליו בושח ושפלות על ידי ששמע מפיו איזה
דבר תורה, כי על ידי התורה שפמשך הצדיק
האמת, על ידי זה נמשך בושח... ואז מחיב
שירגיש כל אחד שפלותו באמת. אבל מי
שהוא בא אצל איזה מפרסם, ושומע מפיו
תורה, ונבא עליו גדלות על ידי זה וכו' (ההפך
מוכן ממילא). 11

אהבת הצדיק

ואת גודל אהבת הצדיק לאנשיו, אין לשער---
"האהבה שיש בין הרשעים וקלי עולם אינה
כלום. כי אינה אהבה אמיתית, רק כל אחד
מתפון לטובת ולהנאת עצמו, והפל בשביל
הנפח, וכל אחד מתקנא בחברו. אבל האהבה
שיש בין הפשרים והיראים, בפרט האהבה
שיש בין הצדיק ואנשיו, זאת האהבה אין
לשער והיא אהבה אמיתית, אהבה עצמית
באמת לאמתו.

כי הצדיק אוהב את אנשיו באהבה גדולה
ורבה מאד, ורפץ בטובתם מאד באמת. אם
היה אפשר לו היה נותן להם כל הטוב שבכל
העולמות. וגם בעולם הזה הוא רוצה שייטב
להם מאד אף על פי שאין זה צריך גדול באמת,
כי העקר הוא טובת העולם הבא הנצחי, אף על
פי כן הוא רוצה בטובתם מאד גם בעולם הזה,
שהיה להם כל טוב, חצרות מצירות ונגות
וכיוצא, להכעיס להרשעים שיש להם כל
זה. מפל שכן אם היה יודע שהם

ל"ג בעומר

תגלה דרך אור כי טוב בתורה, על כן נקרא הקדוש שהוא בוצינא קדישא (היינו נר הקדוש), בו ביום עלה לשמי מרומים וצוה לר' אבא לכתוב כל הגנוזי נסתרות אשר נתגלו להשאר ברכה מהארת האור הגנוז, שמור לנו ולבנינו עד יתגלה במהרה אור משיח צדקינו כמו שאמרו רז"ל ויאמר אלקים יהי אור, זה אורו של מלך המשיח בזכות התעסקות בהאור כי טוב אשר השאיר בוצינא קדישא לברכה ולחיים ולאור לכל ישראל.

ובזה תבין מנהג ישראל תורה הוא להדליק נרות ומאורות ביום זה, לכבוד האור כי טוב שמתחיל להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג בעומר טו"ב ימים קודם מתן תורה, ולכבוד נשמת מאור התורה בוצינא קדישא אשר נתגלה ביום הזה, וביום הזה עלה לשמי מרומים והוא יומא דהילולא דיליה לאורו נסע ונלך, לכבוד ספרו הקדוש זוהר המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד סופו. (אשר כתב ר' אבא ביום הזה), והוא מאיר לנו בגלותינו עד כי יבא משיח צדקנו דאתמר ביה ויאמר אלקים יהי"י או"ר (בגימטריא ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן) זה אורו של מלך המשיח יבא במהרה בימינו ויגלה לנו האור הגנוז, והמשכילים יזהירו

כזהר הרקיע, ותבין לפי זה אשר נתאמת לנו מאנשי אמת אשר השמחה ביום הזה על ציון ר' שמעון בן יוחאי היא שלא כטבע דכתיב אור צדיקים ישמח.

(בני יששכר - חודש אייר - ג)

יום של תשובה
ויום לייג בעומר הוא הילולא דרשב"י כי מת אז, והיה למעלה הילולא הנערה באה אל המלך. וראוי לכל איש הירא וחרד לשום אל לבו יום ההוא לשוב בתשובה, כי זכות רשב"י מסייעת להבא לטהר, ולא לבלות זמן בעו"ה בהבלי עולם, אשר הוא לצדיק לצער.

(יערות דבש - ח"ב - דרוש יא)

כלליות הקדושה

ואולך אתכם קוממיות במדרש גובה מאה אמה - כי הקדושה הוא בשלשים ושלש כמו ל"ג בעומר. כי יש ל"ב נתיבות חכמה בקדושה ולעומתן ל"ב אבות הטומאה דחשיב רמב"ם בהקדמת טהרות ע"ש, אבל לייג עולה על גבן, וסתם אדם גובה קומתו ג' אמות, ול"ג פעמים ג' אמות עולה צ"ט והיינו מספר הסוכס למאה.

(חתם סופר ויקרא כו - יג)

ביטול כח הסטרא אחרא

ומה שכתוב: 'לבן עד הגל הזה ועדה המצבה אם אני לא אעבור אליך את הגל הזה', רמז בזה: שלא יהיה יכולת אלא עד שיתגלה שם ע"ד ביום ל"ג בעומר, ואז לא יהיה כח לעשות רע עמכם.

וזה שכתוב: "לא אעבור אליך את הגל" דייקא, וכשנתגלה שם זה פסקו למות, כי הוא רחמים. ואז סמך ר' עקיבא ה' תלמידים אחרים נגד ה"ג דגדלות נגד ה' אותיות אכדט"ם רחמים, ואלו נתקיימו בעולם והגדילו ועשו פרי.

(מחברת הקודש - שער ספירת העומר)

יום התגלות אורו של המשיח

ועתה אתה ברוך י"י קורא נעים תשכיל ותבין אשר ביום זה התחלת התגלות הטוב של התורה שנגנוז בה האור כי טוב, הוא האור שהאדם מביט בו מסוף העולם ועד סופו, בזה האור רואין מסטורין של יוצר בראשית, הנה ר' שמעון בן יוחאי קראוהו בוצינא קדישא כי על ידו נתגלו באיתגליא סודות התורה הוא סוד האור כי טוב הגנוז בתורה, על כן יומא הדין טו"ב ימים למתן תורה אשר מתחיל להתנוצץ האור כי טוב בתורה, הנה יום הזה לייג בעומר יומא דהילולא דרבי שמעון בן יוחאי, בו ביום עלה לשמי מרומים, ומסתמא ביום זה נולד גם כן כי הקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום אל יום,

הנה בו ביום שמתחיל האור כי טוב להאיר מן התורה היינו טו"ב ימים קודם מתן תורה, בו ביום נתגלית הנשמה הקדושה בעולם אשר

"כְּשֶׁנִּכְלַל לְבוּ בְּלֵב הַצַּדִּיק, וְלֵב הַצַּדִּיק הוּא חָלָל בְּבַחֲנֵית: "וְלֵבִי חָלָל בְּקִרְבִּי". ועל כן האויר של הרוח שטות הדבוק בלבו שלבו קלא סזה האויר, הוא בוקע ושובר לבו בבהלה ובורח לחוץ, סחמת שפצא מקום פנוי בלב הצדיק, ועל כן על ידי שפגרת במהירות הרוח שטות מקרבו, על ידי זה יש לו לב נשבר, כי נשבר לבו על ידי מהירות ובהלות הרוח שטות לצאת."

לשבור את הלב

פעם אחת ביום הכיפורים בהשכמה לא בא הבעל שם טוב לבית המדרש, כפי המנהג, להתפלל ביום הכיפורים בהשכמה. היו שוהים עד בוש על היום והמתינו עליו מלהתפלל. אחר כך בא וישב על מקומו, והיה ראשו על הסטנדר, מרים ראשו ומניח ראשו, מרים ומניח, כמה פעמים.

אחר כך רמז שילכו להתפלל לפני התיבה. ובא ר' דוד פורקיס להתפלל, כי הוא היה מתפלל בימים נוראים. כשבא סמוך לתיבה התחיל הבעל שם טוב לבזותו בפני כל עם ועדה, ואמר בזה הלשון: "זקן אשמאי! היכן אתה הולך?" וביזה וגינה אותו ערך חצי שעה.

והיה רוצה לחזור ולילך מן העמוד, כי היטב חרה לו עד מאוד, כי אמר: שמא חס ושלום ראה בי דבר מגונה. וגער עליו הבעל שם טוב ואמר: "עמוד!" והתחיל להתפלל ובכה, ולא היה יודע מה שהוא מדבר, רק שצעק ובכה, כי נשבר לבו מאוד.

אחר כך, במוצאי יום הכיפורים, הלך ר' דוד מגיד מישרים אל הבעל שם טוב, ואמר לו: "רבינו, מה ראה בי דבר מגונה חס ושלום?"

ענה ואמר: "חס ושלום, לא ראיתי בך כלום. רק באשמורת הבוקר ראיתי להס"מ על הדרך מקום שהתפילות הולכות ורצה לקבל כל התפילות חס ושלום, ואמרתי בלבי: למה אלך להתפלל ולמסור לו התפילות חס ושלום? על כן שהיתי מלהתפלל. ותהילה לאל, פניתי דרך אחת, שילכו התפילות בזו הדרך ולא יוכל לאחוז בהן. על כן יראתי שמא יכנס ח"ו בלבך ויקלקל הדבר, ושברתי את לבך בכדי שלא יהיה לך שום מחשבה זרה בליבך, ואחר כך צויתני לך להתפלל."

לקוטי מוהר"ן

תורה קפ"ב

דע שכל מה שהעולם מדברים בספירה בכל ימי הספירה, הם מדברים רק מהספירה של אותו היום, ומי שהוא מבין יוכל לשמע ולידע זאת, אם יטה אָזְנוֹ הֵיטֵב לְסִפּוּרֵי דְבָרֵיהֶם יִשְׁמַע שֶׁהֵם מְדַבְּרִים רַק מֵהַסְּפִירָה שֶׁל אוֹתוֹ יוֹם:

